

© BERT DANCKAERT

Bert Danckaert, *Horizon*, Lannoo, 168 p., 39,99 euro.

De sprekende horizon

Fotografie. Leg de klemtoon vooraan en horizontaal krijgt een nieuwe betekenis. Dan wordt het de taal van fotograaf Bert Danckaert in zijn nieuwe boek *Horizon*. En zo beschrijft hij de wereld: in geknipte stukjes werkelijkheid.

RIK VAN PUYMBROECK

Soms verraadt een woord de plek, de 'Ginecologia Clinica Michigan' zal wel niet in Brussel liggen. Maar stenen, de doos van een werkman (al lees je er 'Made in Taiwan' op), verf op een muur, de gecraqueleerde sporen van het verleden, hek, mozaïek of airco: je vindt ze overal in de wereld. In Mexico City, Łódź, Guangzhou en in Deurne. Het zijn de plekken waar de reizen Bert Danckaert heen brengen, op zoek naar zijn horizon.

Is de titel misleidend? Vergezichten, laat staan een horizon, vind je niet in dit boek, waarin je bladzijde na bladzijde meekijkt door het kader van de fotograaf. 'Dat is de paradox van het beeld: ze vult het scherm', schreef de inleider in *Où sont passés nos rêves*, een boek van de Franse

fotograaf Bernard Descamps. 'Ze isoleert een deel van de wereld, sluit de rest uit.'

Maar waar je bij Descamps die wereld nog breder krijgt, verengt Danckaert hem tot uitgeknipte delen ervan. Van gevels, zomaar in straten, soms met een deur.

De beeldtaal van de nu 51-jarige Antwerpenaar is zo uniek geworden, dat je – lopend door steden – weleens denkt: 'Hé, een Danckaert.' Dan heb je zo'n poort of een stukje muur gezien. Dat streepje met wat gras ervoor en altijd horizontaal.

Kijken naar Danckaerts beelden is een les in het leven en over de wereld

Met een hashtag nummert hij ze in het pas verschenen boek *Horizon*. #057 is in Hongkong, #067 in Macau en #079 in Boedapest. Maar pas helemaal achteraan krijg je die uitleg. Eerst moet je kijken, onbevooroordeeld door kennis, de strakke beelden in jezelf opnemend, de verf en de stenen in je blik laten nestelen.

Zo creëert Danckaert, die ook lesgeeft en erom bekendstaat zijn visie op fotografie te durven uitdragen en te willen verdedigen, zijn eigen wereld en hij nodigt uit om je eigen beeld te vormen. In de tekst die Alison Nordström als inleiding schreef, staat het zo: 'De horizon die we allemaal zien, is persoonlijk, gevormd door waar we staan, hoewel we die niet helemaal kunnen kiezen of controleren waar dat is.' Iets verder: 'Een foto is onvolledig; het is een fragment van het geheel rondom ons dat we, zoals de fotograaf, ervaren en zien.'

Betekent dat willekeur? Juist niet: kijken naar Danckaerts beelden die herkenbaar en toch bevreemdend zijn, is een les in het leven en over de wereld. In het unieke kader kun je net onze niet-superioriteit zien. Net de relativering. Net de grootsheid van de wereld. En dat iemand anders er weer helemaal iets anders in ziet, is het cadeau van dit werk en betekent de rijkdom ervan. Dat leert de taal van de horizon.

Bert Danckaerts foto's uit *Horizon* zijn te zien op een expo in Roberto Polo Gallery in Brussel, 22/9-20-11, robertopologallery.com

